

Chạm nhau một ánh mắt

Lặng yên trong vài giây, cô ghét cái cảm giác chôn chân tại chỗ nhìn ngắm xe cộ qua lại mà tâm tư lại đuổi theo những suy nghĩ vẫn vơ không lời đáp. Anh cũng chẳng ưa gì cái khoảng cách của hai người lúc này trông như chẳng thể bước lại gần nhau hơn.

- Tạm biệt.

- Tạm biệt!

Quân đợi cô xoay bước rồi bản thân cũng lăm lũi rút ra từ trong túi quần bao thuốc lá. Rút một hơi thật dài, anh bật cười mĩa mai chính bản thân khi vừa chợt nhận ra ngón tay kẹp điếu thuốc đang run lên lấy bầy. Hối hận? Anh hối hận rồi sao? Vì sợ không còn được ở bên cô ấy? Hay sợ rằng cho đến cuối đời cũng chẳng gặp lại nhau? Bất chợt quay lại nhìn trong đám đông ngược dòng, anh nhanh chóng nhận ra dáng người mảnh khảnh của cô phía xa xa. Chợt những kí ức xưa kia bỗng ùa về, cũng không biết bao nhiêu lần như thế này, cô giận dỗi nói lời chia tay rồi bỏ đi để anh phải đuổi theo xin lỗi. Lần này, đâu phải chỉ là một cơn ác mộng để khi tỉnh lại, anh yên tâm thấy cô ngoan ngoãn nằm trong vòng tay mình. Hay một cơn ghen tuông bình thường như khi bốc đồng yêu đương thời tuổi trẻ, anh không mong một cái kết vĩnh viễn đã vạch rõ ranh giới giữa hai người khi ai nấy đều đặt bút kí tên lên tờ giấy ly hôn.

Không mong, không mong muốn ư? Chính cô đã kiên quyết kí tên, mà trước đó cô còn cẩn thận soi xét điều khoản quyền lợi để đảm bảo mình không bị thiệt thòi sau cuộc hôn nhân vô nghĩa này. Anh nhếch miệng cười lớn, chẳng buồn nhìn thêm nữa mà quay gót bước thẳng về hướng ngược lại. Cả đời này không gặp lại cô là điều tốt đẹp nhất anh nghĩ được lúc này.

Về đến nhà, nước mắt ngấn dài đã bao quanh vòm má hốc hác mấy tuần qua. Cô ném mình lên giường trùm chăn kín mít để phần nào xoa dịu nỗi đau buốt giá. Mi mắt vốn đã nặng trĩu mất ngủ sau bao ngày, nay lại thêm một tràng khóc kéo dài trên xe bus khiến nó sừng húp lên. Toàn thân cô chìm dần vào trạng thái mệt mỏi suy sụp, cố dỗ cho đôi mắt nhắm lại mà nước mắt vẫn vô thức thấm đầm lên gối. Ngân biết mình không thể cưỡng lại khao khát được

nhìn thấy anh một lần nữa. Cô cũng không quá gượng ép mình, mới bước được một chạng đã vội vã quay lại hốt hoảng tìm kiếm anh. Nhưng khi nhìn thấy bóng anh mập mờ rồi biến mất sau đoạn đường khuất. Cái ý nghĩ ngu ngơ rằng có khi anh gọi nhưng cô không nghe thấy khiến bản thân Ngân khinh bỉ chính mình. Vài tiếng đồng hồ trước, cô cầm tờ giấy ly hôn trên tay một hồi lưỡng lự. Trí óc hoang mang của cô tỉ mỉ lần xét từng kí ức giữ hai người. Những lời thề thốt rằng sẽ bước cùng nhau cho đến cuối đời, cho đến đầu bạc răng long. Đầu bạc răng long? Mãi cho đến răng long đầu bạc ư? Tuy mãi ném mình trong một mớ những kí ức khiến suy nghĩ thêm rắc rối nhưng cô không khỏi thấy lòng vương chút xót xa khi để ý thấy tâm trạng sốt ruột của Quân. Anh sốt ruột ư? Cô lắc đầu tự nhủ rằng. Anh đã buông tay thật rồi, cô cũng chẳng có lí gì để giữ chặt.

Đã chẳng là gì của nhau, sẽ chẳng còn sống vì nhau. Nếu có còn gặp lại trên đường đời. Ta trong nhận thức của người kia đã là kẻ xa lạ. Kỉ niệm xưa trong trí nhớ của mỗi người đã là quá khứ không mong muốn được nhắc tới.

Nhớ ngày ấy, vào một đêm đông cuối cùng của năm, cô trầm ngâm nắm tay anh đi dạo trên con đường quen thuộc với đủ những cảm xúc hỗn độn không nói thành lời. Đã hết cái thời yêu đương giận hờn vu vơ đôi khi cho nhau là những bốc đồng của tuổi trẻ. Đã đi qua những ngọt ngào cay đắng, cũng không biết bao nhiêu lần dờ khóc dờ cười tìm lại nhau sau lạc lối. Cô chìm đắm vào những mảnh ghép của quá khứ tươi đẹp, mang máng nhớ lại lời cầu hôn bất ngờ và ngọt ngào của anh. Cô không thể nhớ rõ mồn một từng chi tiết trong đêm tình thu ấy như bao lời bay bổng của những cô bạn từng trải suýt xoa. Không rõ bó hoa hồng anh vất vả tìm đến tận Mê Linh học cách trồng trong nửa năm có bao nhiêu bông chúm chím e thẹn. Không rõ bản nhạc dương cầm anh đã đánh dưới ánh đèn pha lê tím nhẹ, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng toát vẻ thanh khiết. Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên phím đàn làm cô bồi hồi nhớ về lần gặp đầu tiên thời sinh viên bên cây đàn ghi ta đơn sơ độc mộc. Càng không nhớ ra tên loại rượu cô cùng anh nhâm nhi ánh mắt chan chứa niềm hạnh phúc bất tận cùng hướng về bến bờ của lứa đôi. Cũng nhớ sao cho đủ những lời anh đã nói, những câu ca yêu thương vô bờ bến cho đến từng cánh môi mềm ngỏ ý hài hước hòa quyện cùng ánh mắt chờ mong. Gọi sao được cái cảm xúc không tên, bên anh. Chợt muốn ước chừng thời gian như ngừng lại.

Bước một chặng đường dài, cô nắm tay anh thật chặt như sợ rằng chỉ sơ ý bỏ qua một giây phút, ai sẽ chẳng còn bước bên ai trong cuộc đời. Quân im lặng dõi theo cô từ phía sau, bờ vai em khẽ rung lên khiến tim anh đau nhói. Ngày mai, ngày kia, xuân sẽ về trên đất nước. Mùa xuân là mùa của màu xanh, mùa của sự bắt đầu, của những ước mơ. Chẳng bao lâu nữa, anh và Ngân cũng sẽ kết hôn theo đúng lời hứa hẹn giữa hai bên gia đình. Lẽ ra cô nên vui mừng kéo anh qua những góc phố nhộn nhịp hoặc đùa nghịch chạy lon ton để anh phải rượt đuổi ven con đường. Con đường này là tất cả những kỉ niệm tình yêu của hai người vón vện trong ba năm thăm thiết. Cũng đơn giản chỉ là một con phố nhỏ thuộc một góc ngách nào đó nằm gần nhà anh. Ngược chiều từ nhà anh đến trường nhưng may sao thuận chiều mỗi lần đưa cô về trong đêm. Thế mới nói ” yêu nhau yêu cả đường đi lối về”, Ngân vô tư chỉ cho anh thấy những niềm vui nhỏ nhất trên con đường nối liền hai yêu thương. Khiến anh cười vu vơ ngẩng đầu nhìn lên mảng trời lấp lánh một vài ánh sao. Trăng những đêm có em sáng quá chừng....

Ngân bỗng quay lại nhìn thẳng vào mắt anh, trong ánh mắt có vương chút hơi buồn. Cô lặng lẽ nép bờ vai gầy của mình dưới vòm ngực rắn chắc, tay bất giác mân mê vật áo sơ mi, gặng hỏi anh những thắc mắc muôn thuở. Quân bật cười khẽ cốc lên đầu em, Ngân lùi lại nhăn mũi trách móc anh mà ánh mắt vẫn nặng trĩu những âu lo.

- Cưới em. Lỡ rằng sau này không hợp nhau, anh có hối hận không?

- Nếu đã yêu thì tại sao phải hối hận? - Quân kéo cô lại vào lòng, anh dụi mặt lên mái tóc thơm nhẹ mùi hoa phong lan khẽ thì thầm bên vành tai của cô gái bé nhỏ. - Nếu như cuộc đời này có biết trước, thì đã chẳng có ai phải nói lời chia tay. Ngốc à, em biết không? Biết rằng cuộc sống hôn nhân không chỉ cần tình yêu, nhưng có tình yêu, mình có đủ dũng khí để vượt qua những khó khăn sau này. - Ánh mắt anh khẩn thiết chạm thành chạm vào trái tim nhỏ bé đang run sợ của cô.

- Hứa với nhau sẽ không buông tay anh nhé? - Cô biết mình thế này là có chút trẻ con nhưng vẫn một mực giơ bàn tay ra chờ đợi.

Anh không chút lưỡng lự mà móc ghéo, cánh môi nở nụ cười khẽ thì thầm không ngớt. - Đồng ý gả cho anh nhé? Đồng ý yêu anh đến suốt cuộc đời? Đồng ý ở bên anh cho đến đầu bạc răng long?

Nước mắt bỗng tuôn rơi thành dòng lăn dài trên má, cô mím môi thật chặt, ánh mắt không che giấu được niềm hạnh phúc bất tận. Cô lo lắng về điều gì? Lo rằng tình yêu của hai người không đủ khiến cô tự tin bước một bước quan trọng nhất. Hay lo lắng rằng cô vốn dĩ không phải là của anh, anh cũng không phải mảnh ghét vừa vận nhất trong cuộc đời ngắn ngủi. Cô nhanh chóng lướt qua những khoảng không gian thời gian cũ kĩ, những con người đi qua cuộc đời cô. Tên con trai cùng lớp cấp ba có nụ cười tỏa nắng, hay anh chàng sinh viên nhiệt huyết với câu lạc bộ bóng rổ. Hiển nhiên nghĩ đến họ, Ngân chợt thấy tình cảm mà cô dành cho Quân to lớn đến nhường nào, nó lấn át cả những chuyện vui buồn trong cuộc sống. Tình yêu dễ khiến cho con người ta mê mị nguyện mãi chìm đắm trong hũ mật ngọt hư ảo mà cần thiết.” Đúng rồi, giận nhau chỉ trong phút chốc, yêu nhau mới là chuyện cả đời.” . Nếu đã yêu anh, tại sao phải lo lắng. Nếu có chọn lựa, ta nên cố gắng sống cho đúng chọn lựa của mình. Thành thật mà nói, đã bao nhiêu lần trải qua cay đắng , Ngân tự nhủ với mình: “nếu có kiếp sau, cô nguyện cùng anh một lần nữa gặp nhau như ngày ban đầu, nguyện một lần nữa nắm tay nhau trên con đường lộng gió yêu thương, nguyện một lần nữa thốn thức gặt đầu nhận đóa hoa hồng trong ngày hạnh phúc.”

....Nhưng có nguyện cùng anh cắt đứt tất cả???

“Hứa với nhau sẽ không buông tay anh nhé!”- Dường như bên tai còn văng vẳng tiếng nói của em. Rõ ràng khi ấy còn hứa hẹn với nhau, sau thoát cái dãi mỗi người một nẻo, cả cuộc đời sẽ chẳng còn liên quan đến nhau theo cái nghĩa “vợ chồng”. Quân rít hơi thuốc, ánh mắt vẫn đỏ nhìn lên con đường anh đang lầm lũi từng bước chậm chạp. Vẫn như thế, chẳng có gì thay đổi sau một tháng trời đằng đẵng chia ly. Ông cụ già hay ngồi ven hồ ung dung câu cá như mọi khi, những đứa trẻ cùng nhau nô nghịch mỗi buổi chiều muộn. Rồi cả những cánh lá cuối thu úa vàng rơi lác đác. Tất cả cũng không có gì thay đổi ngoại trừ anh, bên anh, đã chẳng có cô như thuở nào. Phải thôi, anh và cô, cùng lắm cũng chỉ là những sinh linh bé nhỏ trên thế giới này. Một cái nắm tay cũng chẳng thay đổi được gì. Nhưng sao Quân thấy cuộc sống của anh đang thay đổi quá nhiều. Một tuần vài lần, anh không khống chế được bản thân tìm đến những kỉ niệm của hai người. Mong chờ nơi cuối con đường quen thuộc, biết đâu lại tìm thấy cô sau những mất mát để rồi lại thất thểu trở về với hốc mắt đã hút sâu thâm quầng. Phỉ báng bản thân quá yếu đuối, cô còn muốn ghé qua nơi này như anh sao? Cô còn yêu anh như anh vẫn yêu cô

lúc này sao? Đến cả căn nhà anh để lại, cô cũng không thiết mà ở lại, cánh cổng đã đóng chặt ngăn cách những người đứng ngoài với thế giới bên trong.

Lần thứ nhất, Quân âm thầm đứng dưới gốc cây bồ công anh ven đường nhìn sang căn nhà chìm đắm trong lặng yên. Hãy còn sớm, cô đi làm chưa về. Cả thế giới này, có mình anh ngây ngốc quần quật làm việc cả ngày chỉ để về sớm hơn mười phút thăm cô.

Lần thứ hai, anh kiên nhẫn tựa lưng vào gốc cây, ánh mắt lơ mờ vì men say, trái tim thổn thức nhìn lên khung cửa tối mịt, gió thúc vội tấm màn cửa trắng muốt tung bay. Đêm buông xuống lạnh thấu, cô ngủ rồi sao. Đêm nay, hỏi có ai nhắc nhở cô đóng chặt cửa sổ? Hỏi có ai ân cần nấu cho anh bát canh giải rượu?

...Hỏi có ai ôm anh thăm thiết?...

Lần thứ ba, anh đứng đó, bên gốc cây, nhìn xót xa bồn cây cảnh đang khô cằn không tay người chăm sóc, nhìn tấm rèm cửa vằng vặc không tay người giặt giũ. Nhìn căn nhà nhỏ đã từng là tổ ấm yêu thương anh mong ngóng sau mỗi ngày mệt mỏi bên công việc. Nay đã ảm mốc, tưởng chừng như sắp mọc lên những mảng rêu phong. Cũ kĩ cả căn nhà, đóng bụi một kí ức, chấm dứt một tình yêu. Hóa ra cô đã đi như anh chưa từng tưởng tượng. Mất cô rồi sao, sao anh không ý thức được kể từ khi đặt bút kí tên ah sẽ mất cô mãi mãi. Bước chân chùn hẫ xuống, anh loạng choạng lùi lại vài bước về phía sau gục lưng vào thân cây, tay bắt giắc day day huyết thái dương, một giọt nước mắt không đủ để rơi xuống, càng không đủ để giữ cô lại bên mình. Chỉ nhạt nhòa nơi khóe mắt.

Ngân đã ngà ngà say, cô lắc lư chai rượu trong tay, khóe môi khẽ nhướng lên bật cười khi vừa lúc nước mắt cũng đọng thành dòng. Lát nữa thôi, cô còn phải bắt tay vào dọn dẹp căn nhà sau một tháng bỏ bê lang bạc cõi đời. Dời đi thì không dứt, chiếc chìa khóa vẫn ben chặt trên tay cô. Bảo cô bán nó đi, cô không nỡ để một người xa lạ bước vào thay đổi tất cả mọi thứ cô đã tỉ mỉ cùng anh thảo luận, tranh chấp. Trừ khi có một người nào đó thực sự hài lòng với căn nhà này từ mọi chi tiết nhỏ cho đến những kí ức tưởng chừng còn vương hơi ấm hạnh phúc giữa hai người. Cô sẽ bán nó cho họ. Hỏi có ai ngoài cô bất chấp mua nó? Tự nhủ chi bằng giấu nó đi, cô lại không cưỡng nổi nỗi nhớ anh, lại thêm một lần nữa vô thức tìm đến tra khóa vào ổ. Cánh

cửa gỗ kéo kẹt kêu lê, Ngân xúc động nhìn thấy mọi thứ như chưa bao giờ cô có ý thay đổi. Không gian như thay đổi, qua màn nước mắt, cô mập mờ thấy một gia đình đầm ấm đang quay quần bên nhau. Người con trai lấp lém ôm chầm lấy cô vợ đang ngồi xem tivi, khẽ cắn lên vành tai ửng đỏ thì thầm to nhỏ.-” Vợ ơi, vợ à, chúng mình sinh con nhá!!!”. Cô vợ trẻ bất giác đỏ mặt sà vào lòng anh nũng nịu.

Ngân sụt sịt kìm nén cảm xúc, tay đóng chặt cánh cửa. Cô miên man nghĩ về Quân, cô trong cuộc đời của anh đã hiển nhiên trở thành một người cũ gắn liền với quá khứ đã qua. Siết chặt chiếc chìa khóa mà trái tim nhói lên từng hồi, cô cảm nhận được nỗi đau day dứt lúc nào cũng có thể òa lên khóc tèm nhem như một đứa trẻ. Ai bảo cô lại yêu anh nhiều như vậy.

Rõ ràng đã yêu nhau nhiều đến vậy, đã hứa hẹn chắc như đinh đóng cột. Giờ đây, chính thứ tình yêu sâu đậm cũng là nguyên nhân căn bản vô tình tạo ra một vết thương khó lành cho cả hai người. Còn bao nhiêu lời thề thốt giờ như con dao lam, khẽ cứa từng hồi, từng hồi không có ý định cho cô nghỉ ngơi. Hãy có lúc tạm quên đi trong men say choáng váng, nó lại quay lại ong ong bên đầu tưởng như anh đang mỉm cười nhắc lại từng câu từng chữ. Trái tim lại âm ỉ một nỗi đau khôn nguôi.

Một trong những mặt trái của tình yêu muôn thuở là yêu nhau thắm thiết nhưng chắc gì đã thuộc về nhau. Điển hình như anh và cô, cũng yêu nhau, cưới nhau nhưng rồi cũng chia tay như bao người đi trước. Anh nói đúng, hôn nhân không chỉ cần tình yêu, hôn nhân cần cả sự cảm thông và nhẫn nại. Vẫn đề giữa hai người là cái tôi cá nhân ai nấy đều quá đề cao với bản thân mình. Cái tôi cá nhân của cô là bận rộn với những cuộc vui bạn bè sau hai năm ngoan ngoãn làm một người phụ nữ nội trợ đúng nghĩa anh đặt ra khiến cô cảm thấy bản thân như già đi trước những thú vui của cuộc đời. Quần áo, váy vóc, cho đến phấn son giày cao gót. Cô hiển nhiên là một người phụ nữ, cô cũng muốn giữ gìn hạnh phúc gia đình, giữ gìn tình yêu của anh bên mình cho đến cuối đời. Cuộc đời mỗi ngày có biết bao nụ hoa mới chớm xinh đẹp, trong khi cô chỉ còn là một bông hoa cần cỗi qua tay người sớm đã dần dà tàn úa. Quan điểm của anh cũng đơn thuần như bao người đàn ông thành đạt khác, vì mới mở công ty chứng khoán đầu tư chưa được bao lâu. Anh dần đã quen với những cuộc say bàn tròn với đối tác, đi sớm về muộn. Đang còn trong thời kì khởi nghiệp, công ty của anh còn quá yếu sức để có thể đương

đầu cạnh tranh với bao ông chủ lớn trên thương trường. Thời gian này, anh bận rộn nhậu nhẹt hối lộ, đút túi để lôi kéo thêm đồng minh về phía mình. Cuộc đời bon chen khiến con người ta không muốn cũng phải thay đổi, anh cũng không còn là chàng sinh viên hiền lành với cây đàn mà cô quen. Từng đường nét trên khuôn mặt bây giờ cũng đã thay đổi phần nào sau những sóng gió cùng những toán tính lợi nhuận. Cô sớm đã nên hiểu điều đó, ít ra những thời gian ít ỏi anh ở nhà, cô nên ở bên anh ân cần ngoan ngoãn như trước kia. Còn với Ngân, anh đã bỏ qua cảm xúc của cô từ khi nào.

Hạnh phúc từ khi nào bỗng lặng đi như một tờ giấy phẳng, thỉnh thoảng lại nảy lên những lần cãi vã mỗi khi cô chinh chu ra ngoài với bạn bè, hoặc mỗi đêm anh say khướt bộ dạng tiếu tặc giận đập cửa gào thét. Tưởng chừng từ những chi tiết nhỏ nhất dần tích góp lại thành bao tâm tư giữ gọn trong lòng của mỗi người luôn mong ngóng người kia thấu hiểu nhưng chẳng bao giờ chịu hạ thấp mình nhẫn nhịn và thành thật. Nhưng ai đoán trước được cái giá phải trả là những mất mát về sau. Anh mất cô, cô mất anh, là một sự chia ly vĩnh viễn. Anh nói đúng ” nếu có ” biết trước ” đã chẳng có ai phải nói lời chia ly”.

Đỉnh cao của những rắc rối là việc cô vô tình nhìn thấy anh cùng một cô gái khác thân mật trong nhà hàng. Nụ cười ngọt ngào và vô tư trên môi anh đã rất lâu rồi cô không còn thấy nó hướng về phía mình, cũng đã rất lâu rồi nó không còn dành cho mình. Cô đâu đến nỗi vô tâm không nhận ra những ánh mắt chớp liên hồi, bối rối, bẽn lẽn cười của cô gái xinh đẹp trẻ trung ngồi đối diện. Quay lại với đám bạn đang mải mê nhậu nhẹt tưng bừng, cô cười lạnh tiếp tục nâng ly, bồi thêm mấy câu cho không khí thêm sôi động. Cũng đã uống kha khá, đôi má của cô khế ửng hồng , ánh mắt cười bỗng ngân ngấn lệ đọng đưa nhè nhẹ khiến nó làm mềm nhũn bao trái tim người đàn ông khác. Rượu đưa con người ta vào cái thế giới không hạnh phúc như trên thiên đường, nhưng không đến nỗi chìm sâu dưới vực thẳm. Cơ thể cô lúc này đang trong trạng thái lâng lâng một nỗi gần đau. Quên anh đi, cô chán chường với cái lí mà anh đưa ra sau mỗi đêm về muộn, cô chán với những bộ âu phục nồng sắc mùi phụ nữ. Chán cả những khi bản thân chỉ biết gò bó mình trốn trong căn nhà của anh, sớm trưa chiều tối ngoan ngoãn làm một người vợ hiền. Trong khi anh tay trong tay tình tứ với một người đàn bà khác, hãy có khi, cô đã bị đá lúc nào không hay? Hay thật sự là do cô chán anh, chán tình yêu dành cho anh không còn như thuở nào?

Lam đang nói gì đó, dường như rất ngập ngừng. Nhưng anh không còn nghe thấy nữa, điều anh quan tâm lúc này là đám người tiệc tùng phía xa xa. Giữa đám đông, anh chăm chăm quan sát một người phụ nữ kiều diễm đang nói cười trong men say. Ánh mắt Ngân long lanh, hai má tròn trịa bao quanh một màu hồng phát ra sức nóng dồn ép lên trí óc. Đôi môi nhỏ đỏ mọng ươn ướt vị rượu cay nhướn lên cười băng quơ hưởng ứng mấy câu nói bông đùa của anh chàng bên cạnh. Người phụ nữ này luôn khiến anh đau đầu không kém gì những con số biến đổi liên tục trên sàn chứng khoán. Không yên phận trong vòng tay anh có lẽ vì những thứ anh cho cô là chưa đủ, ở bên anh cô không thấy vui như khi cùng với đám bạn vô bổ ấy sao? Quân quay sang nhìn Lam bỗng trầm ngâm. Đến thư kí chồng mình cô còn chẳng bao giờ quan tâm, hỏi cô còn yêu anh như thế nào? Nếu cô hiểu nhầm, cũng tốt thôi. Anh mong cô biết lo lắng mà quan tâm anh nhiều hơn bây giờ.

Nhìn thấy hai người họ sánh bước bên nhau rời khỏi nhà hàng, mắt cô ngấn lệ trào dâng một cảm xúc chua cay dâng dấy trong lòng. Tựa như một cái uất không nuốt nghe được khiến cổ họng đau rát, trái tim như bị bóp nghẹt lại, từng nhịp thở cũng khó khăn hơn bình thường. Ngân cố gượng mình nặn ra một nụ cười mỉa mai nhìn vào ly rượu trong tay mình. Cô cũng chẳng buồn nói thêm gì với anh, những lần cãi vã vừa qua là quá đủ để kịp nhận ra tình cảm đã nguội lạnh trong lòng người. Anh có cái lí của anh để đi sớm về muộn, để thâm mật diễn trò ngoại tình với mấy cô gái trẻ mới chập chững bước vào đời. Cũng có cái cớ để câu gắt lòi ra đủ thứ triết lý lên án cô thế này thế kia. Với anh, giờ đây, cô kiệt sức mở miệng.

“Cẩn thận.”- Quân vội đỡ lấy Lam bên dốc cầu thang, tay anh vô tình siết chặt eo cô thư kí như một thói quen phản xạ cần thiết. Lam giật thót mình nhận ra ánh mắt hai người vừa lúc giao nhau. Cô nhìn thấy trong ánh mắt anh từng gợn sóng tình thấp thỏm như vừa trải qua một nỗi sợ hãi kinh hoàng. Nhanh thôi, ánh mắt anh dịu lại như mặt hồ yên lặng ngày gió không thổi. Đợi cho đến khi Lam ngấp ngứ đứng thẳng dậy chỉnh lại đôi cao gót vừa mới trật bước. Anh quyết đoán quay người bước đi về phía thang máy mà không buồn nói một lời.

Cánh cửa phòng đóng cái sầm. Quân lao thẳng đến bàn làm việc tức tối khua loạn xạ đồng tài liệu chất đống. Đến cái khung ảnh cuối cùng anh để lại cũng theo đà mà rơi xuống sàn nhà vang lên một thứ tiếng chói tai. Tầm kính vỡ

tan tành đè nặng lên tấm ảnh của hai người đang mỉm cười đứng giữ tiết trời xuân xanh. Tiếp sau đó là những thứ đồ thủy tinh còn lại trong phòng cũng theo thể tanh bành trong góc phòng. Đợi cho đến khi đã không còn thứ gì có thể đập phá, cơn giận trong người Quân cũng nguôi đi phần nào. Anh hốt hoảng tìm kiếm trong đống lộn xộn những mảnh thủy tinh một bức hình đã rất lâu rồi ức đầy kỉ niệm. Một vài vết xước nhẹ rỉ máu, Quân chẳng bận tâm. Anh ôm chặt tấm hình trong tay ép chặt nó lên ngực cúi khom người quẩn quại đau khổ. Một giọt nước mắt chua xót, đắng cay, mặn mùi lăn dài trên gò má gầy hào xanh xao. Làn mi mắt nhạt nhòa nước mắt của anh mệt mỏi khép hờ, trong trí óc lại xuất hiện cảnh tượng kinh hoàng của buổi tối hôm đó. Trong bóng tối đen mịt, anh nghe rõ thứ tiếng đập phá đồ đạc đan xen những lời cãi vã của một nam một nữ thay nhau chất vấn, dẫn vật. Anh nghe rõ tiếng gào thét chửi rủa thậm tệ của mình đã vô tình xúc phạm cô. Rùng mình hơn nữa, sao cho đến tận bây giờ anh mới thực sự cảm nhận được tiếng thút thít câm nín nơi cổ họng của cô. Ngân chán nản bước lạc lõng lên bậc cầu thang, cái dáng người uyển chuyển theo nhịp đong đưa của chiếc váy mỏng manh bó sát từng đường nét trên cơ thể. Anh quay đi cười khinh miệt nhưng ngay sau đó nụ cười chợt đông cứng trên môi, chỉ kịp nghe một tiếng ” rắc rắc” vang lên theo sau đó là lời kêu thốt thảng của cô theo bản năng. Đến khi thật sự hoàn hồn lại, anh đã thấy thân thể cô ngã lăn đến bậc cầu thang cuối cùng, nằm trước mặt anh co quắp lại rên rỉ. Một dòng máu đỏ rỉ dài trên trán Ngân, mặt cắt không còn giọt máu. Quân đứng hình trong giây lát, ngay sau đó là lao đến nâng cô lên ôm chặt vào lòng. Ngân nửa mơ nửa tỉnh mặc cho những câu hỏi của anh mỗi lúc một dồn dập. Cả đầu cô ong ong lên cơn đau nhức tưởng chừng như búa bổ, có một dòng máu nóng trải dài khắp khuôn mặt, mùi tanh xộc vào mũi nồng nặc. Khuôn mặt cô bỗng tái nhợt, môi tím thâm lại, thân thể cuộn tròn lại như con tôm luộc, giọng thều thào phát ra tiếng kêu khó thở. Một cơn đau dữ dội từ bụng phát ra kéo dài xuống dưới khiến đôi chân trần của cô cũng lạnh toát. Chỉ kịp thấy bộ mặt thất thần của Quân nhìn xuống phía dưới thân mình, một vũng máu đỏ tươi thấm đẫm chân váy bê bết lên cơ thể cô. Ngân kêu thét lên rơi vào trạng thái hôn mê lo sợ.

Vài ngày sau đó, bên cô một màu trắng bao phủ.

Ngân ngồi co ro bó gối trên giường bệnh nhìn ra hướng cửa sổ. Khuôn mặt hốc hác đăm lệt, thỉnh thoảng cô đưa tay gạt dòng nước mắt vội vàng lại khiến nó giàn trải trên má. Có tiếng cửa lạch cạch, cô chẳng buồn nhìn người bước

vào mà vẫn trầm ngâm chìm đắm vào những dòng suy nghĩ miên man. Quân đặt lồng cháo gà lên bàn, tiến lại gần soi xét khuôn mặt cô. Trông cô chẳng khá lên tẹo nào, Ngân không nhìn những cũng cảm nhận được hơi thở nặng nề của người đối diện. Cô cầm phần gạt cánh tay của Quân định đưa lên gạt nước mắt, miệng cười nhếch lên đau khổ gần từng từ một: “giữa chúng ta hết rồi, không còn yêu nhau nữa. đứa bé cũng mất rồi. chẳng còn gì níu kéo cuộc hôn nhân này nữa!”

“Cô tưởng tôi còn cái ý định tiếp tục sao.” - Quân không kiềm nổi cảm xúc đứng dậy, gơ thẳng nắm đấm vào bức tường như một cách xả cơn tức hiệu quả.

“-Chết tiệt! Sao trước đây tôi lại yêu một người như cô chứ, Ngân?. Chết tiệt,Ngân, cô thật vô tâm, cô là một người đàn bà ác độc. Đến bản thân mang thai còn không biết, cô có bao giờ quan tâm đến cái gia đình này không. Bạn bè, tiệc tùng, cô vui chơi đủ rồi lại trách móc tôi thế này thế kia. Giờ thì hay rồi, đứa bé cũng không còn nữa. Cô hại chết nó rồi, là cô giết chết con tôi rồi.”

“- anh.... Anh nói cái gì, anh nói mà không biết ngượng mồm ư?. Anh biết cái thế này thế kia của mình là như thế nào không?”- Ngân chồm dậy, nước mắt lưng tròng, căm hận nhìn con người trước mặt mình. Cô thề với mình chưa bao giờ cô thấy anh lại đáng ghét như lúc này. “- Ngày ngày đi sớm về muộn, lúc nào cũng bắt tôi chờ chực tới tận đêm khuya. Về đến nhà thì quần áo chi chít phấn son, mùi nước hoa đàn bà. Anh tưởng tôi không biết anh lợi dụng mấy mụ cáo già để dành lấy bao nhiêu món lời tiền của tiêu không hết. Giờ thì anh giàu rồi, chẳng cần phải chạy vạy đút lót mấy ông bầu đối tác như ngày xưa nữa. Tôi cùng lắm cũng chỉ là giúp anh tiêu chút khoản tiền nhỏ nhặt, chẳng đáng là bao. Anh có thời gian vui vẻ với mấy cô thư kí trẻ đẹp hết lần này đến lần khác. Tôi cũng không thể mãi ngu ngốc làm một cô vợ mờ mắt suốt ngày chỉ biết nghe lời anh được. “

“- Hừ, giờ cô so đo cái quái gì, phải đấy, cũng đúng lắm. Cô có gì bằng mấy bà cô già đấy. Nhìn lại mình xem, cô bây giờ còn có thể sinh con được chẳng?”- Quân kinh hãi nhớ lại những lời nói độc địa vô tình của mình khi này. Đúng là anh đã chọc vào nỗi đau sâu nhất trong lòng cô. Ngân ủ rũ cúi đầu xuống để lại một khoảng không gian trầm lắng nghe chỉ thấy tiếng thút thít nghẹn ngào đáng thương. Đau khổ nhất khi những lời này chính thức phát

ra từ miệng anh. Trong mắt anh bây giờ, cô đã là một người đàn bà không mang lại hạnh phúc, không chịu yên bề trong cuộc sống của anh, càng không thể trọn vẹn sinh ra những đứa con như bao người vợ khác. Ngân lặng lẽ nhìn ngắm khoảng không gian vô định ngoài cửa sổ, một luồng gió lạ luhn vào se lạnh sống lưng, ánh mắt cô gián lấy chiếc lá úa vàng lìa cành bay trong gió. Đợi cho đến khi chiếc lá khuất sau bệ cửa, cô cũng quay lại gạt dòng nước mắt trên tay, không nhìn thẳng vào mắt anh mà buông gọn một câu:” chúng ta ly hôn thôi, cuộc hôn nhân này đã sai lầm ngay từ lúc mới bắt đầu.”. Quân im lặng, trái tim anh một bước lợt thẳm xuống vực sâu không đáy. Cánh lá thu vàng lặng lẽ lả lướt giữa sắc trời chia ly.

Ngày đó ta nói ta yêu nhau. Dù cho vật đổi sao dời thì tình yêu mãi mãi không thay đổi. Dẫu biết rằng giờ đã chẳng còn liên quan tới nhau trên đường đời, thế nhưng sao giữa cô và anh luôn nơm nớp trong lòng một mối tình dai dẳng. Tới cho mãi về sau, cô vẫn giấu kín trong ngăn tủ một chùm chìa khóa âm thầm như tình yêu dành cho anh. Anh vẫn kiên trì đứng bên gốc cây bồ công anh già cuội, ánh mắt hun hút neo lại dưới làn khói thuốc. Họ đã từng là của nhau, yêu nhau, sống chết vì nhau nhưng cuối cùng lại phải cùng cực giãy dụa cố thoát ra cái mê cung hôn nhân do chính mình trước đây ước mơ xây dựng. Cuộc đời không phải là một vòng tuần hoàn những con dấu chia hết giữa hai người. đau đớn hơn nữa khi số dư của phép chia này là những khoảnh khắc anh và cô chậm chạp để mất nhau. Anh thậm chí còn không biết rằng, có những lần anh chỉ cần kiên trì hơn một chút, nán bước chân lại thêm một chút. Biết đâu lại có thể thấy thấp thoáng bóng Ngân phía xa xa đang lặng lẽ trên con đường có cánh hoa sữa lửng lơ như dòng suy nghĩ của cô lúc này. Hoặc cô đâu biết trước anh đứng dưới gốc cây kia mà bước chân vội vàng hơn chút ít. Sớm giờ cánh tay vẹn tẩm rèm hoa, biết đâu hai ánh mắt lại bất ngờ giao nhau qua tấm kính giá lạnh.

Hoặc vốn hai người đã không cùng một thế giới chung. Hôn nhân khiến hai sinh linh nhỏ bé thấy sợ hãi lùi lại một bước mặc dù trong thâm tâm vẫn muốn, vẫn khao khát hơi ấm của người kia. Vốn là chậm nhau một lời giải thích, anh và cô phải trả giá bằng những lần cãi vã làm tình cảm dần nguội lạnh. Vốn là chậm nhau một bước chân những lần anh đến thăm cô, cô tìm về căn nhà ức niệm. Chẳng ai còn thấy ai trong một thời gian dài trog trời. Hay vốn đã chậm nhau một ánh mắt ngày hai người dăm sát nhau đến tòa thị chính, trước lúc kí tên lên đơn ly hôn. Giá mà anh đọc được suy nghĩ của cô,

cũng giá mà cô thấu hiểu được tình yêu của anh vẫn nguyên vẹn như lúc bắt đầu. Cũng chỉ chạm nhau một ánh mắt, anh và cô, đã chẳng còn bước bên nhau trong cuộc đời.